

KAPITOLA PRVNÍ

Copak si dáte, pane?“ zeptala se hezká blondýnka s culíkem a úsměvem tak širokým, že jí málem „půlil tvář.

Aaron Corbet se probral ze zamyšlení a pokusil se zaměřit na menu za ní. „Jo, chvíli,“ vykoktal a snažil se v sobě probudit zájem o další fast food. Z dlouhých hodin za volantem ho bolely oči, písmena jídelníčku se míhala sem a tam. „Dám si jeden cheeseburger a čtyřikrát velké hranolky, s sebou.“

Aaron doufal, že čtyři porce hranolků budou stačit, aby Camael ukojil nedávno objevenou vášeň pro mastný fast food. Ještě před pár dny se anděl chlubil, jak nebeská stvoření nepotřebují jíst - jenž to bylo předtím, než ochutnal pár zlatavých brambůrků. Andělé závislí na hranolkách, pomyslel si Aaron a pobaveně zavrtěl hlavou. Koho by to napadlo?

Ale zase na druhou stranu, kdo mohl tušit, jakými šílenými cestami se jeho život začne ubírat? rozjímal při čekání na jídlo. Co Aaron zjistil, že se narodil jako Nephilim, Anděl Camael se stal jeho společníkem a rádcem. Pamatoval si, jak to všechno nejdříve znělo bláznivě - po-

divný potomek ženy a andělské bytosti. Myslel si, že přichází o rozum. Ale pak začali lidé, na kterých mu záleželo, umírat a on si uvědomil, že tu jde o mnohem víc než jen o jeho duševní zdraví.

Odvrátil se od pokladny a rozhlédl se po místnosti. Všiml si dvojice s chlapečkem, kterému nejspíš nebyly ani čtyři. Hrál si s modrým umělohmotným kloboučkem, který asi dostal jako dárek k dětskému menu. Aaron si okamžitě vzpomněl na nevlastního brášku Stevieho a zalil ho tíživý pocit strachu. Vybavil si, kdy bratříčka viděl naposled. Sedmiletého autistu odnášel z jejich domu anděl – voják ve službách vraždícího andělského sboru jménem Mocnosti. Mocnosti toužily po Aaronově smrti, protože nebyl jen Nephilim, ale také měl být Vyvoleným. Psalo se o něm v andělském proroctví starém více než tisíc let, má být tím, kdo přinese spásu padlým andělům.

Zpočátku se s tím vším nemohl srovnat, ale později se s neobyčejnými zvraty neochotně smířil a naučil se přijímat, co před něj život staví. Camael řekl, že je to všechno součást osudu, který mu byl předurčen dávno před narozením.

Chlapečkovi se podařilo klobouček roztočit, hračka se rozběhla po stole a on vesele zatleskal. Rodiče ho pobaveně sledovali.

Proroctví předpovídalo, že se narodí Aaron, který se postará o to, aby se andělům skrývajícím se na Zemi od dob Velké nebeské války dostalo odpuštění, že bude tím, kdo znovu spojí ruce padlých a Boha. Na osmnáctiletého adoptovaného kluka z města Lynn v Massachusetts to je celkem dost práce, ale copak se člověk může dohadovat s osudem?

Vířící klobouček slétl ze stolu a klouček se leknutím rozbrečel. Aaronovi znovu v mysli vytanuly palčivé vzpomínky na nedávnou minulost, na nárek nevlastního bratra, když ho unášeli pryč.

„Myslím, že tohohle si nechám,“ pronesl vůdce Mocností Verchiel a poplácal chlapce jako domácí zvíře. V Aaronovi se zase začalo všechno vařit. Možná opravdu je ten spasitel, ale ze všeho nejvíc si stejně přál najít bratra. Dokud nebude Stevie v bezpečí, všechno ostatní bude muset počkat.

Dítě nepřestávalo plakat a rodiče se dali do zmateného hledání ztracené hračky. Otec vlezl po kolenou pod soušední stůl a hračku našel, vrátil ji synovi, a ten okamžitě přestal brečet. Tváře měl sice ještě mokré od slz, ale už se zeširoka usmíval. Kdyby tak byl i můj úkol takhle prostý, pomyslel si unaveně Aaron.

„Dáte si kečup?“ slyšel někoho poblíž, zatímco uvažoval nad tím, jak daleko dnes v noci dojede. Byl unavený a na chvíli ho dokonce napadlo, že by naučil Camaela řídit. Hned to ale zavrhl, když si představil nebeského válečníka, jak v nějaké obyčejné rozmísce přepůlí řidiče planoucím mečem. Ucítil, jak se někdo dotkl jeho ramene, a otočil se. Dívka s culíkem a neuvěřitelně širokým úsměvem mu podávala sáčky s jídlem. „Chcete kečup?“ zopakovala.

„To bylo na mě?“ zeptal se rozpačitě, když si bral pytlíky. „Promiňte, jsem trochu mimo, celý den za volantem a...“

Strnul. Nevlastní maminka by ten pocit popsala, jako že mu někdo právě prošel po hrobě, ať už to znamenalo cokoliv. Nikdy její zvláštní pověřivá úsloví nechápal, ale tenhle obrat se mu vryl do paměti. Aaronovi se stýskalo

po nevlastních rodičích, které nemilosrdně popravil Verchiel, a to touhu najít bratra ještě přiživovalo. Otočil se od pokladny a zahlédl, jak zadním vchodem rychle mizí muž, v patách dva další.

Andělská část jeho osobnosti, která se objevila o jeho osmnáctých narozeninách, se hlučně hlásila o pozornost a probudily se i smysly mnohem citlivější než u kohokoliv z lidí. Kroky mužů, již vycházeli z restaurace, za sebou nechávaly ve vzduchu určitou stopu. Byl to pach, který Aaron rozpoznal i skrz výrazné vůně rozpáleného rostlinného oleje a smaženého masa. Vzduchem zavoněla sytá vůně koření - a krve.

Zdvořile poděkoval, vzal si sáčky s jídlem a odešel. Rychle zamířil k Toyotě Corolle s modrou metalízou, zaparkované za budovou, a zadním okénkem už viděl nedočkavou tvář svého psa. Když došel až k autu, Gabriel začal vesele štěkat, ani ne proto, že se jeho pán vrátil, ale proto, že se vrátil s jídlem.

„Kdes byl tak dlouho?“ zeptal se, když Aaron položil sáčky na sedadlo. *„Už jsem myslel, že nevylezeš.“*

Schopnost rozumět jakékoliv formě jazyka včetně zvuků zvířat, a dokonce ji i použít, byla dalším pozoruhodným projevem Aaronova andělského talentu. Co se týče jeho psiho přítele, bylo to požehnání i prokletí zároveň.

„Umírám hladu, Aarone,“ řekl pes dychtivě a doufal, že bude v pytlících něco, co by ukojilo známý věčný vlčí hlad všech labradorů.

Gabriel také k smrti rád mluvil a poté, co ho Aaron díky svým výjimečným schopnostem zachránil při auto-nehodě, hodně zmoudřel a jeho osobnost se rozvinula.

Aaron ho miloval víc než cokoliv na světě, ale byly i dny, kdy si přál, aby byl Gabriel *jenom* pes.

„Už bych si vážně něco dal,“ hlásil se zezadu a olizoval si tlamu.

„Teď ne, Gabe,“ odpověděl Aaron a zadíval se pozorně na dokonale stavěného chlapíka, který seděl se zavřenýma očima na sedadle spolujezdce. „Musím si promluvit s Camaelem.“ Anděl ho ignoroval, ale to Aarona nezastavilo. „Tam v restauraci,“ řekl, „myslím, že zadním vchodem právě odešli tři andělé a...“

Camael se pomalu otočil a otevřel ocelově modré oči. „Dva z nich patří k Mocnostem, ten třetí je padlý anděl,“ zaklonil stříbřitou hlavu, nasál vzduch a zahýbal bradkou, „ze sboru Cherubínů, řekl bych. Cítil jsem je, už když jsme zaparkovali.“

„A nepřišlo vám důležité mi něco říct?“ zeptal se našťavaně Aaron. „Tohle by mohl být zvrat, na který pořád čekáme. Třeba vědí, kde je Stevie.“

Anděl na něj bezvýrazně zíral, trápení Aaronova brášky ho zjevně ani v nejmenším nezajímalo. Camaelovi šlo výhradně o naplnění proroctví - a nalezení záhadného ráje pro padlé anděly jménem Aerie.

„Musíme jet za nimi,“ řekl důrazně Aaron, „tohle je první setkání s něčím aspoň vzdáleně andělským od chvíle, co jsme odjeli z Maine.“

Gabriel vklínil hlavu mezi přední sedadla. „*To bychom se ale opravdu měli nejdřív najít, že jo, Camaeli?*“ zeptal se a okukoval sáčky. „*Vždycky říkám, že se andělé nedají honit s prázdným žaludkem.*“ Z mordy mu začaly na ruční brzdu kapat sliny.

Camael se odsunul, aby se nenamočil, a zle na psa pohlédl. „Já jíst nepotřebuji,“ zavrčel a zjevně velmi dobře cítil, jak ho tlačí nedávno poznaná touha po hranolkách.

Aaron otevřel zadní dvířka a mávnul na Gabriela, aby vylezl ven. „Honem,“ řekl oběma, „musíme běžet, nebo je ztratíme.“

„Můžu si dát pár hranolků, než půjdeme?“ zeptal se pes a vyskočil z auta na parkoviště. „Jen abych vydržel do návratu.“

Aaron psa ignoroval a zabouchl dveře, hlavně aby už šli.

„Připadá ti to moudré?“ optal se Camael a soukal se z předního sedadla. „Takhle na sebe upozorňovat.“

Aaron věděl, že střet s anděly je nebezpečný, ale jestli mají brášku někdy najít, musejí si troufnout. „Mocnosti podléhají Verchielovi a on je ten, který unesl Stevieho,“ řekl Aaron a doufal, že to anděl pochopí, „myslím, že bych nedokázal žít s pocitem, že jsem se ani nepokusil zjistit, co vědí.“

Camael obešel auto a nenuceně si zapínal sako, jež bylo jako vždy bez poskvrnky. „Jsi si vědom toho, že to pravděpodobně skončí smrtí?“

„To je mi teda novinka,“ odtušil Aaron, otočil se od svého společníka a dal se po stopách slábnoucího andělského pachu do hustého lesa za bistrem.

Ať už se Verchiel snažil rozptýlit sebevíc, místnost v sirotčinci svatého Athanasia, kde drželi vězně, ho neskutečně přitahovala.